

BESCHOUWING VAN DE PARANORMALE GENEESKUNDE

17 april 1967

Ik vermoed, dat velen van u onmiddellijk hebben gedacht: O, dat gaat over magnetiseren; en daarbij geheel uit het oog hebben verloren, dat de paranormale geneeskunde zich veel en veel verder uitstrekt dan alleen maar een overdracht van vitaliteit. Als ik een paar dingen mag opsommen:

Wij kennen in die geneeskunde b.v. de z.g. radio-esthesie: een methode van pendelen. Wij kennen een soort geneeskundige praktijk d.m.v. de wichelroede. Daarnaast kennen wij beïnvloeding van het onderbewustzijn (eveneens een paranormale geneeswijze), ofschoon men die de laatste tijd vooral in de psycho-somatica langzamerhand gaat terugvinden. Dan hebben wij verder te maken met overdrachtelijkheid. We kennen de magische procedures, zoals b.v. Paracelsus die nog heeft gebruikt.

De paranormale geneeskunde omvat dus een betrekkelijk groot terrein. Ze gaat van de natuurgeneeskunde met haar speciale recepten, die medisch misschien niet altijd geheel verantwoord lijken, maar waarvan men toch achteraf kan zeggen: "Hé, die doen wel iets", tot de zuiver magische riten en bezweringen. Men zou kunnen zeggen, dat de paranormale geneeskunde uiteenvalt in twee takken, waarbij men in de 1e serie feitelijk somatisch te werk gaat; men gaat dus op de lichamelijke kwalen af en op de medicatie daarvan. In de 2e serie zien wij hoofdzakelijk psychische beïnvloeding, die in sommige gevallen door kruidenrijen e.d. nog verder wordt versterkt. Om er een beeld van te geven zullen we ons eerst even bezighouden met de diagnostiek, zoals die hij deze paranormale geneeskunde bestaat.

De vaststellingen werden in de oudheid heel vaak door de patiënt zelf gedaan. Als wij iemand in een zekere trance brengen, komt het onderbewustzijn volledig naar voren en kan zo'n persoon dikwijls van zichzelf precies constateren wat hij eigenlijk mankeert. Want hij weet het wel; het kan alleen niet tot zijn redelijk bewustzijn doordringen. De constateringen en de zelf voorgeschreven geneeswijzen, die wij in oude tempels zien (b.v. van Esculapius), vallen zeker onder dit systeem. Daarnaast kennen wij de voorstelling d.m.v. geesten (spiritisme) ofwel weer door somnambulisme. Hier gaat men uit van het standpunt, dat in de geestelijke uitstraling van de mens (dus ook in zijn lichamelijke uitstraling) de tekenen van de ziekte kenbaar zullen zijn. Indien deze kunnen worden waargenomen, is het mogelijk een diagnose te geven; en op grond daarvan is het eveneens weer mogelijk de geneeswijze voor te schrijven.

Gaan we iets dichter bij huis kijken, dan vinden we de wichelroedeloper, die de wichelroede gebruikt om haar te laten uitslaan in de richting van het zieke orgaan. Een methode van vaststelling waar hier en daar nogal wat feilen aan kleven. In dit geval hebben we te maken met een in feite onbewuste reactie uitgaande van de wichelroedeloper; en dat impliceert, dat de interpretatie van iemand, die daarop goed is ingesteld, over het algemeen niet zo dwaas is. In al deze gevallen ontbreken natuurlijk de geneeskundige termen en het is vaak heel erg moeilijk om een typische, door een somnambulist b.v. gegeven diagnose in overeenstemming te brengen met de formulering van de medische praktijk. Maar dat neemt niet weg, dat er wel degelijk bepaalde indicaties zijn en dat die langs deze weg kunnen worden gevonden.

Een bijzondere tak van diagnostiek en tevens van geneeskunde en medicatie vinden we in de radio-esthesie. De meesten van u weten wel wat pendelen is, neem ik aan.

Als ik een pendel gebruik, dan kan die een aantal patronen beschrijven, waarvan de meest opvallende zijn: rechte slingering, rondslingering, ovaalslingering en de z.g. dubbelslingering of 8. Er zijn nog wel enkele andere afwijkingen van het normale pendelpatroon aan te wijzen, maar die zijn over het algemeen voor de indicaties niet zo buitengewoon belangrijk.

Als ik nu een kaart van het menselijk lichaam neem en ik ga daarboven pendelen, dan zal ik op die punten waar een ziekte is een uitslag moeten krijgen; en wel een negatieve uitslag. Op

punten waar ontstekingen zijn, krijg ik een zeer versterkte positieve uitslag, meestal resulterend in een 8. Ik durf niet met zekerheid beweren, dat alle constatering op deze manier van werken verkregen nu ook werkelijk juist zijn. Hier hangt zo onnoemelijk veel af van suggestie, zelfsuggestie en ongetwijfeld ook van de pendelaar zelf en zijn sujet, dat men niet kan zeggen: Hier is altijd wel sprake van resultaat.

Maar ook kan worden gezegd: Langs deze weg van het pendelen is het heel dikwijls mogelijk ziektebeelden te ontdekken en daarmee wederom een diagnostiek te verkrijgen, die niets meer te maken heeft met de normale medische constatering. De wijze, waarop men aan zijn gegevens komt, is niet-redelijk en berust op de eigenschappen van de mens, die niet als normaal worden beschouwd, vandaar; paranormaal.

Een overzicht van de wijzen van diagnostiek zou niet volledig zijn, indien we niet even gingen kijken naar de oude magie, zoals die op het ogenblik nog bij primitieve volkeren wordt beoefend. Hier moeten we allereerst begrijpen, dat men de neiging heeft om elke, van het normale afwijkende verschijning (dus elk verschijnsel op zich) toe te schrijven aan de een of andere geest of demon.

Een man, die ziek is, is volgens de termen van de magiër bezeten. Deze constateert nu welke demon er in die mens schuilt. Dat is een kwestie van gevoeligheid, waarbij de uitstraling en de waargenomen symptomen beide een rol spelen. De diagnostiek kan dan ook zuiver paranormaal worden beschouwd, ofschoon in deze gevallen kruidkunde en tevens sterke psychische beïnvloeding b.v. door dans, offerplechtigheden e.d. bij de behandeling een grote rol spelen.

De wijze van genezing

Als ik met geestelijke krachten werk, dan kan ik ook aannemen, dat die geestelijke krachten een kwaal kunnen genezen. De moeilijkheid daarbij is echter, dat die genezing niet altijd even eenvoudig tot stand is te brengen. Ga ik uit van het standpunt, dat de geest alles moet doen, dan blijkt dat slechts de sterkste onder de sterken in staat is om een werkelijk ernstige ziekte op korte termijn te genezen.

Als iemand b.v. kanker heeft en ik wil die langs paranormale weg genezen, dan moet ik rekenen op een periode van + 1% jaar bij een behandeling met magnetiseren; bij een z.g. geestelijke behandeling op tijden (afhankelijk van de gebruikte kracht) tussen de 9 maanden en 3 jaar. En als de patiënt een woekering in zich draagt, welke binnen die termijn fataal zou kunnen worden, dan kunnen we daarnaar niet teruggrijpen.

Hetzelfde geldt voor bepaalde infecties; denk eens aan tbc. We kunnen natuurlijk veel doen om een infectie tot staan te brengen. Theoretisch is het ook mogelijk langs geestelijke weg dergelijke ziekten volkomen en op zeer korte termijn te genezen. Maar hier is een viriliteit, een bepaalde vorm van leven, net als bij kanker, die we moeten terugdringen. Levenskracht tegenover levenskracht betekent altijd vertraging. Ook hier genezingsmogelijkheden op lange termijn, maar niet op korte termijn.

Gaan we daarentegen over naar de z.g. magische behandeling, dan worden we geconfronteerd met de geneesmiddelen. Nu zijn die oude geneesmiddelen vaak zeer eigenaardig van samenstelling. We vinden daarin allerlei elementen samengevoegd, omdat ze b.v. vuur zijn en water moeten bestrijden, of water zijn en vuur moeten bestrijden; en dat doet een beetje onzinnig aan. Gaan we echter na wat daaraan wordt toegevoegd, dan komen we tot de conclusie: Zeer vele van deze voorgeschreven artsenijen hebben werkzame bestanddelen; en die kunnen worden beschouwd als de voorlopers van de moderne farmacopee, bij wijze van spreken. Er is hier dus sprake van een zuiver geneeskundige inwerking.

Daarnaast gebruikt men suggestie, beroept men zich in vele gevallen op geesten en demonen. Het is b.v. van Paracelsus bekend, dat hij in één enkel amulet (dat overigens vooral tegen seniliteitsverschijnselen werd gebruikt) liefst 15 verschillende entiteiten noemde en ze zelfs t.o.v. elkaar groepeerde. Dat waren z.g. geschreven zegels. Hij had ook nog andere. De beïnvloeding daarvan kunt u beschouwen als een poging om de mens geestelijk of mentaal op een bepaalde manier te beïnvloeden en af te stemmen.

U weet allen dat indien ik iemand geestelijk kan richten het ook mogelijk is om a.h.w. een genezingsproces te remmen of te bespoedigen. Dit wordt vooral met dit magisch en semi-

magisch genezen wel uitermate sterk gedaan. De demon, die ik wil uitdrijven, de kracht die ik aanroep, zijn in vele gevallen concrete krachten. Maar zelfs al zouden ze volkomen denkbeeldig zijn en geen enkele werkelijke existentie hebben, dan nog zal de manier, waarop de patiënt reageert van groot belang kunnen zijn voor het al of niet slagen van de behandeling.

Heb ik te maken met radio-esthesie, dan zie ik daar een heel eigenaardig verschijnsel. Men werkt hier n.l. met z.g. compensaties. Men legt daartoe over het algemeen in het midden van een cirkel die in segmenten is verdeeld, een portret van of een voorwerp behorend aan de patiënt en begint dan te pendelen. Men neemt aan, dat de pendel zal uitslaan in de richting van het vak waarin een stof is neergelegd, waaraan de patiënt een tekort heeft. Hier probeert men dus tekorten te constateren en die dan aan te vullen.

Doorgaans zijn dit homeopatische middelen, kruiden e.d.. In enkele gevallen echter treffen we hier ook mineralen aan en soms zelfs symbolen voor geestelijke werkingen. De methode van genezing is hier dus eigenlijk het nagaan van een tekort.

Maar niet elke ziekte ontstaat door tekorten. Het kan ook ontstaan door overvloed. Daarin is meestal weinig of niet voorzien. De constateringen via de radio-esthesie kunnen betrouwbaar zijn en eveneens de aanduiding van de geneesmiddelen. Maar aangezien in beide gevallen de aanval op een te veel meestal uitblijft, kunnen we wel zeggen: de resultaten zijn toch altijd twijfelachtig. Een voorbeeld wil ik u geven:

Wanneer er een overvloedige galafscheiding plaats heeft, dan heeft die natuurlijk wel een oorzaak. Die oorzaak behoeft niet direct in een tekort te liggen, maar b.v. in een afwijking van de spijsvertering. Dat wordt dan door de radio-esthesie veelal niet geconstateerd. Hij geeft gewoon een stof, die de galwerking onderdrukt. Daarmee wordt de kwaal zelf niet aangetast, maar alleen het verschijnsel tijdelijk teniet gedaan.

Er zijn over al die geneeswijzen heel wat meer opmerkingen te maken, dat zult u wel begrijpen.

Een zeer belangrijk iets is ook nog de sensitiviteit. We kennen allemaal de geestelijke dokter, die recepten voorschrijft; iets wat overigens uitermate gevaarlijk kan zijn. Het is een keer gebeurd, dat iemand in plaats van 1/400 g arsenicum op het recept doorkreeg 400 g arsenicum. Het werd gelukkig niet toegediend, want anders zou de patiënt niet alleen van zijn kwaal, maar ook van verdere moeilijkheden van het leven bevrijd zijn. Controle is dus noodzakelijk. De recepten, die van geestelijke doktoren doorkomen, zijn over het algemeen wel bruikbaar, aangenomen dat alles juist functioneert; iets, waarvan je nooit helemaal zeker bent.

In deze recepten vinden we heel vaak een teruggrijpen naar oude en vaak lang achterhaalde geneeskundige praktijken. We vinden daarnaast heel vaak ook een teruggrijpen naar de kruidkunde, die eigenlijk in een nog veel vroegere periode de geneeswijze heeft beïnvloed en bepaald. Misschien is de moderne geneeskunde in haar volledig praktische zin teveel mechanisch geworden. De paranormale geneeskunde heeft zich, misschien wel in verzet daartegen, langzaam maar zeker helemaal van de praktische constatering afgewend. Het zal u duidelijk zijn, dat dit verschil voor beide nadelig is geweest. Eens was genezen een kwestie van geestelijke waarden, geestelijke krachten en materiële ingrepen. Tegenwoordig is het herstellen van een ziekte bij een patiënt zo iets als een auto nakijken en proberen de nodige leidingen eens door te spuiten, de zaak een beetje te smeren waar het nodig is en eventueel wat grafietsmering aan te brengen op bijzondere punten. Als je een patiënt zo gaat behandelen, dan kun je hem misschien mechanisch in orde krijgen, maar als het defect ook psychisch is, zal het altijd weer optreden.

Je kunt iemand ook volkomen psychiatrisch en psychologisch gaan behandelen, maar dan heb je weer het nadeel dat je zonder medicatie de verschijnselen niet snel genoeg kunt aantasten en dat deze weer de psychische toestand van de patiënt voortdurend blijven beïnvloeden. In de oudheid wist men dit te voorkomen door a.h.w. de godsdienst, de stoffelijke geneeskunde (recepturen en kruiden) en de geestelijke geneeswijzen samen te voegen.

De mens is een totaliteit, waarin geest en stof naast het denken en het emotionele leven toch wel een zeer voorname rol spelen. En al kunnen we zeggen, dat de materie dan wel de uiterlijke uitdrukking is en dus het belangrijkste, het blijkt toch wel dat ze door die emotie,

door het denken en door de geestelijke achtergronden voortdurend kan worden beheerst. Op het ogenblik, dat we slechts een deel van de mens beïnvloeden, schieten we tekort. Dit is dan meteen een begrijpelijke inleiding tot het punt: genezingen.

Bij genezingen krijgen we in de eerste plaats te maken met de suggestieve beïnvloeding van de patiënt. Er bestaat geen enkele magische, natuurlijke of geestelijke geneeswijze, zelfs geen magnetiseren, waarbij de patiënt en de suggestieve invloed op de patiënt niet van overwegend belang is. Hier moge worden opgemerkt, dat het bij de normale geneeskunde in feite ook zo zou moeten zijn en dat de oude huisarts veelal als een deus ex machina bij de zieke binnenkwam en daar het godendom en alle krachten van het onbegrepene representerende een paranormale figuur werd in de ogen van zijn patiënt. Waar dit is weggevallen, is er in de moderne geneeskunde inderdaad veel teloor gegaan.

Ik ga nu de verschillende wijzen van genezing na.

Genezing d.m.v. magische beïnvloeding berust op:

1. Wetten van gelijkvormigheid of overdrachtelijkheid;
2. Beïnvloeding van de psyche;
3. Het scheppen van harmonie tussen de patiënt en bepaalde - al dan niet reëel bestaande - waarden in de kosmos of in de geestenwereld;
4. Het gebruik van geneesmiddelen, die door de geestelijke werking een andere waarde krijgen dan normaal daaraan zal worden toegeschreven. Voorbeeld voor dit laatste: gemagnetiseerd water.

Door toevoeging van geestelijke waarden als eigenschappen aan het normale (dus door gebruikmaking van geestelijke krachten) kan er inderdaad voor de patiënt een totale verandering van diens beleven ontstaan. Zijn benadering van eigen wezen en van zijn kwaal en daarmee ook van de wereld verandert, met als resultaat zeer zeker haast altijd een gevoel van verlichting. De symptomen van de kwaal zijn niet meer zo overheersend en ergerlijk. In de meeste gevallen treedt een versnelling van de genezing op, doordat de weerstanden en de zorgen aan de kwaal verbonden, wegvallen en de energie op het genezingsproces kan worden gericht, terwijl daarnaast krachten van buitenaf kunnen worden toegevoegd. Algemene resultaten: zeer goed, mits, onder controle.

Dan hebben we het z.g. magnetiseren. U heeft misschien opgemerkt, dat ik het magnetiseren in het voorgaande bijna niet heb genoemd. Er is door ons reeds voldoende over gezegd en ik geloof niet, dat het belangrijk is daarop nu nog eens uitvoerig in te gaan.

Bij het magnetiseren (eigenaardige naam overigens voor dit proces) draagt men een zekere vitaliteit direct en langs suggestieve weg over aan de patiënt. Het komt erop neer, dat in de patiënt krachten worden versterkt, waardoor deze zelf het genezingsproces gemakkelijker aan de gang kan houden. Het is dus niet zo, dat de magnetiseur door zijn handelen de kwaal bestrijdt. Hij stelt de patiënt in staat de kwaal te bestrijden. Indien dit door de patiënt dan ook met alle energie wordt gedaan, zijn de resultaten vaak verbluffend.

De overdracht van krachten bij de magnetiseur kunnen we nog weer onderscheiden in:

1. eigen vitaliteit,
2. z.g. ontvangen vitaliteit of opgenomen od-kracht;
3. z.g. geestelijke krachten, die onder bepaalde omstandigheden ergens uit het onbekende verschijnen.

In alle gevallen kan worden gezegd: Bij de paranormale geneeswijze, die magnetiseren heet, is de eigen gesteldheid van de patiënt een van de meest belangrijke factoren. De overgave van de patiënt aan de als suggestor en genezer optredende magnetiseur is bepalend voor het succes. Indien daarvan geen sprake is, zal het resultaat nihil zijn. Eigenaardig genoeg is er geen geloof nodig aan de mogelijkheid dat de kwaal langs deze weg wordt genezen, want hier hebben we alleen te maken met een verstandelijke reactie, die door de onderbewuste begeerte naar genezing over het algemeen wordt teniet gedaan.

Resultaten over het algemeen zeer goed. Mogelijkheid: bepaalde kwalen reageren niet of onvoldoende; andere kwalen hebben een te snelle ontwikkeling om door magnetiseren te worden teniet gedaan. Vooral correcties, waar het zenuwstelsel meer direct bij betrokken is, kunnen echter door de magnetiseur doorgaans uitstekend worden verricht.

Hierbij zij opgemerkt, dat de gemiddeld goede magnetiseur niet alleen optreedt als genezer, maar daarbij ook de functie van lekenpsycholoog uitoefent, waardoor hij dus voor de geestelijke achtergrond en mentale rust van de patiënt zeer veel kan betekenen.

Genezingsprocessen d.m.v. geesten, demonen e.d.

Deze kunnen alleen worden verklaard, indien we een hiërarchiek geestelijke opbouw aannemen naar boven zowel als naar beneden, naar licht zowel als naar duister en daarbij aannemen, dat elke entiteit binnen deze hiërarchie een bepaalde functie heeft. Een bepaalde functie impliceert een bepaald vermogen. Door een aantal van deze krachten samen te brengen of te richten op een patiënt wordt er dus een bepaald evenwicht van krachten en werkingen tot stand gebracht, hetgeen van tevoren is vast te stellen. Hiermede kan een geconstateerde kwaal worden teniet gedaan. Want ik kan alle verschijnselen ervan opheffen en gelijktijdig krachten scheppen, die de oorzaak ervan vernietigen.

Nadeel: aangenomen dat het gestelde juist is (ik meen van wel, maar niet iedereen zal het helemaal met me eens zijn), zal er heel vaak alleen genezing plaats vinden dank zij een blijvende wijziging in de interne verhoudingen van het lichaam, zodat b.v. de evenwichten van interne secreties, bepaalde spierreacties en in sommige gevallen zelfs de bloedsomloop enigszins worden gewijzigd. De nadelen daarvan zijn vaak een verandering van humeur, verandering van reactie en soms ook een aanmerkelijke beïnvloeding van het reactievermogen.

Dan gaan we naar de z.g. kruidkunde, die in de diagnostiek weinig of geen rol speelt.

De diagnostiek is altijd paranormaal en doet altijd weer wat denken aan toverij of hekserij. Kruiden bevatten werkzame stoffen van organische oorsprong. Er wordt dus aangenomen, dat deze door het menselijk lichaam gemakkelijk kunnen worden opgenomen. Door een juiste dosering van vergiften kan ik inderdaad een kwaal bestrijden. Door een juiste dosering van bepaalde werkzame stoffen kan ik in het lichaam een versteviging of een verhoging van bepaalde activiteiten teweeg brengen. Dus door een juiste samenstelling van kruiden krijg ik inderdaad goede resultaten. Maar - en hier moet ik even waarschuwen - dergelijke resultaten kunnen worden verkregen met een gelijk recept voor elke persoon. De receptuur moet worden afgestemd op de mens, op de persoonlijkheid en niet alleen maar op de kwaal.

Paracelsus heeft van deze methode ook vaak gebruik gemaakt. Hij zegt hierover o.m.: "Om een juiste receptuur te geven is het noodzakelijk na te gaan hoe de sterren stonden op het ogenblik van geboorte en welke sterren op dit moment aan de hemel domineren." Wat in onze termen betekent: Hij deed het alleen, nadat hij een geboortehoroscoop had bekeken en daarnaast een progressieve horoscoop voor de lopende tijd. Aan de hand daarvan stelde hij zijn recept samen. We mogen wel aannemen, dat hij daarbij - gezien de vele praktijken en de belangstelling die hij had - toch heus wel naar de mens zal hebben gekeken en dus eigenlijk het paranormale, de mensenkennis, de erkenning van symptomen, de deskundige constatering van kwalen e.d. hebben doen samengaan. En dit houdt dus in, dat geen enkel z.g. patentkruidmengsel voor iedereen kan dienen. Het is misschien goed om daar nog even de nadruk op te leggen.

De diergeneeskunde. Die heeft niets met het genezen van dieren te maken, maar wel met het dier als een geneeskundig component in het proces.

Een van de meest begrijpelijke oude gebruiken kent u allen: n.l. de slang, die men in bepaalde tempels over de patiënt liet kruipen. Een techniek, die enigszins gewijzigd, ook nu nog bestaat. Er zijn zelfs mensen, die in India naar de heilige apen gaan en dan hopen, dat die hen een ogenblik zullen beroeren, terwijl zij offers brengen en daarmee de kwaal zullen wegnemen.

Hier zit kennelijk een magisch overdrachtelijkheidsprincipe in. We weten ook, dat bepaalde dieren karaktereigenschappen en geestelijke eigenschappen bezitten. Ik ben niet een van degenen, die u zal aanraden om het hart van een leeuw te eten, als u vindt dat u niet moedig genoeg bent. In de eerste plaats: waar vindt u zo iets. In de tweede plaats: hoe zal het

smaken; het is nogal taai. In de derde plaats: wat zal het uithalen? Zeer weinig waarschijnlijk. Het gaat hier dan ook niet zozeer om het hart, maar om de levenskracht.

We vinden in het volksgeloof heel veel van die dingen: Het slapen met een kat in bed helpt tegen reumatiek. Als we denken aan statische elektriciteit als behandelingsmethode, dan zit er nog wat in ook.

We horen dat honden bepaalde kwalen kunnen verwekken en andere kwalen kunnen wegnemen. Heel begrijpelijk, als we uitgaan van het feit dat een hond enerzijds bepaalde allergieën kan verwekken, maar dat hij aan de andere kant door zijn persoonlijkheid en door zijn uitstraling ook de elementen - psychische zowel als fysieke - in de omgeving brengt, welke ertoe kunnen bijdragen dat men een kwaal overdraagt.

Er zijn natuurlijk heel veel methoden, die tegenwoordig een beetje belachelijk lijken. Als we b.v. denken aan het gebruik van jonge lammetjes en jonge geitjes om bepaalde, de lagere organen betreffende kwalen te genezen, dan vraag je je toch wel af, of hier niet te veel het idee van de oude zondebok naar voren komt. In ieder geval kunnen we t.a.v. de diergeneeskunde wel het volgende constateren:

Een aantal dieren heeft afscheidingen, die onmiddellijk actief zijn. Voor zover deze bij het genezingsproces betrokken zijn, kunnen we aannemen dat er inderdaad resultaat wordt bereikt. Als we b.v. denken aan het je laten steken door bijen of mieren, dan is dat heel erg natuurlijk, want hierdoor worden werkzame stoffen ingebracht. Als we denken aan de methode om zich tegen slangengif immuun te maken door tot poeder gemalen gif met plantaardige bestanddelen in de aderen te brengen en de slang zelf, hetzij levend, opgezet of de huid ervan in de nabijheid te hebben, dan geloof ik dat ook hier wel degelijk resultaten worden bereikt. Want het ingebrachte gif kan een zekere weerstand wekken en zo ontstaat er een zekere immuniteit.

De diergeneeskunde (het genezen met dierlijke waarden en bestanddelen) is uitermate verward, maar ook hier kunnen we zeggen: Er zitten, ondanks alle daarmee verbonden bijgeloof, nuttige en bruikbare elementen in.

Dan hebben we de geneeswijze, die geestelijke projectie heet. Deze valt wel onder de directe en meer brute magie.

Als iemand ziek is, dan kan hij zijn ziekte laten beschrijven. Bijvoorkeur op een lapje, dat hij op zijn lichaam heeft gedragen, of op een kleitablet, waarin b.v. iets van haar- of nagelknipsels zijn verwerkt; en hij kan dit aan een ander toezenden. Dat is iets heel eigenaardigs. Het is ook niet erg edel. Maar je kunt inderdaad - en dat is meer een psychisch dan een somatisch effect - bepaalde kwalen aan een ander overdragen. Denkt u maar eens aan het "verkopen van een wrat voor een cent!". Het helpt niet bij iedereen. Maar iemand, die er voldoende aan gelooft of er voldoende op vertrouwt op het ogenblik, dat de actie wordt verricht, zal daarmee dikwijls resultaat hebben

Is het dan zo vreemd, dat ik door een dergelijke magische manipulatie iemand, die b.v. last van migraine heeft daarvan bevrijd? Ook hier geldt echter weer: Kwalen, die langs deze weg het best genezen worden, zijn kwalen, waarin psychische factoren een grote rol spelen of waarbij aandoeningen van het zenuwstelsel bepalend zijn.

Nu moeten we het geheel eens gaan bekijken. Want het is nu wel eenvoudig te zeggen: Ach, al die paranormale geneeswijzen zijn goed, maar gelijktijdig moeten we opmerken: Alle paranormale geneeswijzen zijn gevaarlijk. Er ontbreekt vaak een voldoende deskundigheid aan. Er is niet altijd sprake van de volledige inzet van de genezer en dientengevolge blijft er een zeer grote risicofactor bestaan. Ik geloof dan ook, dat dat wel een van de belangrijke punten is, die je steeds weer naar voren moet brengen. Het heeft weinig of geen zin te ontkennen dat de paranormale geneeskunde resultaten weet te boeken. En als dat het geval is - zelfs als dit gaat via gebedsgenezing, geloofsgenezing of een andere magische of pseudo-magische handeling - en ze resultaten brengt, is ze goed.

De grote fout, die maar al te vaak wordt gemaakt, is dat men de procedure van het genezen net zo belangrijk vindt als de genezing zelf. Ik geloof niet, dat het een patiënt veel kan schelen, of hij van zijn kwaal afkomt via een wonder, een injectie van het een of ander moderne geneesmiddel, via een pillenkuur of via de magische bezwering van een inlandse medicijnman; als hij haar maar kwijt is, als hij maar gezond is.

De nadruk op de procedure is in deze tijd wel eens een beetje te groot geworden. Wij moeten wel degelijk een beroep doen op het "magisch gevoel", op de behoefte aan het geheime, het occulte, dat in elke mens leeft. Dat betekent, dat de paranormale geneeskunde wel degelijk moet worden toegepast. Ja, wat meer is, dat men geneigd moet zijn om deze, indien de patiënt dit wenst, volledig au serieux te nemen, ook als men behoort tot de beoefenaars van de moderne geneeskunde.

Ik zou ervoor willen pleiten, dat wanneer een patiënt vertrouwen heeft in een pendelaar, dat men dan eenvoudig een pendeldiagram van de kwaal laat vervaardigen en dit beschouwt. Het kan indicaties van waarde bevatten. Zo niet, dan is alleen reeds het feit, dat men ermee werkt, dat het vertrouwen van de patiënt wekt en zal de psychische factor, die bij genezing zo belangrijk is ten gunste werken van de behandeling der afwijkingen, aangegeven op het diagram.

Indien er wordt gewerkt via mediums, dan heeft het geen zin om dat zonder meer terzijde te werpen. Indien de mens daaraan behoefte heeft, aanvaard dan die uitspraken, laat ze desnoods noteren, onderzoek ze als u geneeskundige bent. Dan krijgt u een samenwerking, waarbij de geestelijke factor, waarvoor de moderne geneesheer zo weinig tijd heeft, langs een andere kant in ieder geval kan optreden.

Wordt u geconfronteerd met de magie en stelt zij dingen voor, die - volgens u - onmogelijk zijn, ga na of ze niet schadelijk kunnen zijn en laat ze dan toe. Een geneesheer, die onschadelijke praktijken toelaat, kan daarmee in de eerste plaats dikwijls voorkomen dat zijn patiënt hem geheel terzijde stelt; in de tweede plaats kan hij tot zijn verbazing constateren, dat deze onwetenschappelijke benadering van de kwaal wel resultaten geeft. Over de verklaring zullen we dan niet twisten.

Wat de patiënt betreft, is er voor hem ook iets wat van heel groot belang is. Het is duidelijk dat u, vooral als u nergens anders meer hoop ziet, een beroep zult gaan doen op deze paranormale geneeskunde. Maar als u dat beroep doet, vergeet één ding niet: controle is noodzakelijk. U kunt het niet stellen zonder een deskundig toezicht, want anders zal uw laatste kans misschien voorbij zijn. Wanneer u, wetend dat een kwaal niet meer op deze wijze of b.v. zonder operatie kan worden genezen en u verkiest u alleen aan de paranormale geneeskunde te houden, dan moet u ook het risico van dood en het - daaraan voorafgaand - vaak zeer groot lijden nemen.

Want de genezingsmogelijkheid bestaat, zij is in sommige gevallen zelfs zeer groot, maar zij is geen zekerheid. Als het dan mis gaat, verwijt de patiënt meestal de genezer dat het zijn schuld is; en dat is niet waar.

Neen, vrienden, het z.g. paranormale, het bovennatuurlijke, het geheimzinnige, kan wel degelijk genezen. Maar degenen, die met deze middelen werken, zijn nu eenmaal geen geschoolde medici. De meesten van hen hebben te weinig kennis van het menselijk lichaam. Zij weten te weinig van de reacties van de menselijke geest af. Ze hebben geen besef van de functies van het zenuwstelsel en heel vaak weten ze ternauwernood wat de feitelijke werking is van de geneesmiddelen en methoden, die ze hanteren. Daarmee is niets ten kwade gezegd van de paranormale genezer, vergeet u dat niet, want hij werkt met het beste dat hij heeft. Maar dat beste zou in de moderne tijd toch wel eens tekort kunnen schieten. Het is daarom noodzakelijk, dat de patiënt bij een behandeling door een paranormaal genezer - of dit nu een pendelaar, een kruidkundige, een magnetiseur, een toverdokter, een gebedsgenezer, een Christian Scientist of iets anders is - onder controle staat van een geneesheer, zodat hij weet op welk moment een verdergaan met deze geneeswijze niet meer verantwoord is.

De geneesheer van zijn kant zou zeer ontlast worden, juist van de ernstige gevallen in zijn praktijk, indien hij de paranormale geneeskunde, wat meer au serieux zou willen nemen.

De wereld bestaat niet uit materie alleen, maar ook niet alleen uit geest. Er is niet alleen maar sprake van een leven dat afknapt, zonder dat er verder een geest is. Er is ook geen sprake van een geestenwereld, waar je in vakjes en doosjes de nodige demonen, goden en engelen hebt zitten, die je maar naast elkaar hebt te groeperen om het ideale geneesmiddel te maken. De wereld is een voortdurende wording, een voortdurende, warreling. In die warreling en wording speelt de mens zelf met zijn eigen benadering van het leven, met zijn achtergrond, met zijn gevoelens en emoties eveneens een rol. Hij bepaalt niet slechts wie en wat hij aantrekt, wat

voor hem wel en niet mogelijk is, maar eveneens wat voor hem noodzakelijk is. De mens bepaalt niet alleen maar zijn mogelijkheden, maar ook zijn behoeften; en die behoeften zullen juist, wanneer er een lichamelijke ziekte is of ook wel geestelijke problemen en kwalen, van het grootste belang zijn. Leer de dingen tezamen te zien. Ga niet alleen maar uit van de materie en ook niet alleen van de geest. Meng die tezamen.

Het overzicht, dat ik u heb gegeven, is natuurlijk onvolledig. We weten dat er mensen zijn, die in de bijbel - in de Evangeliën vooral - een volledige geneeskunde vinden. We kennen mensen, die, door God aan te roepen, te bidden, handen op te leggen e.d. genezingen tot stand brengen. We weten dat velen van hen eigenlijk meer schuldbewustzijn kweken. "U gelooft niet voldoende. U bent dus zondig, anders zou God u genezen." Maar we weten ook, dat er ziekten op een onverklaarbare wijze worden genezen. Ik wil hier herinneren aan mensen als Osborn, Harry Edwards e.d. Mensen, die zeker niet iedereen genezen, maar die kunnen genezen. Ik wil u herinneren aan gebedsgenezingen, die een verbetering tot stand hebben gebracht op een ogenblik, dat niemand dit medisch meer durfde geloven.

De procedure, ach, daar zou zoveel over te zeggen zijn; daarvoor zijn zoveel verschillende opvattingen, dat ik die voorlopig terzijde laat. Maar laat ons constateren, dat het bestaat. Laat ons constateren, dat behandelingen in z.g. radioactieve grotten, het baden in bepaalde bronnen, het baden in modder, saunabaden evenveel resultaat kunnen hebben als b.v. het eten van grote hoeveelheden vers gehakte peterselie met rauw vlees, als je suikerziekte hebt. Die dingen werken inderdaad.

De baden zijn in staat een zekere verandering, in de stofwisseling te brengen. De peterselie is water afdrijvend. Dat betekent, dat het vocht en daarmee een groot deel van de in de weefsels opgeslagen en nog niet verwerkte suiker uit het lichaam wordt afgevoerd. De symptomen worden dus tot stilstand gebracht. Het eten van rauw vlees impliceert gelijktijdig dat men een zekere krachtreserve kan opbouwen. Het is wel een primitieve geneeswijze, maar ze werkt.

Als we te maken hebben met eczeem waar niets tegen te doen is, dan is ongebluste kalkwater zeker geen modern geneesmiddel, maar het blijkt vaak te werken waar allerlei ingewikkelde chemische preparaten niet werken.

Laten we daarom niet zeggen, dat het bijgeloof is. We weten allemaal, dat een koutje brood op een wond gelegd het begin is van de penicillinebehandeling. Zover is men tegenwoordig wel gekomen. Er zijn duizend-en-één-methoden, die gaan van de eenvoudige oude huismiddeltjes tot de meest fantastische bezweringen en duivelsdansen toe; maar ze kunnen iets doen. Dit te ontkennen is een verblindheid.

Wie zegt; "De paranormale geneeskunde kan niets", is een dwaas. Wie uitroept: "Ik kan alleen daarin mijn vertrouwen stellen", is blind voor de oncontroleerbaarheid, die op dit terrein zoveel optreedt. Als ik u daarom een raad mag geven:

Als u ooit - onverschillig op welke manier - paranormale geneeswijze wilt toepassen (of dat nu de magnetiseur is, het z.g. genezende amulet, de behandeling op afstand of de geestelijke beïnvloeding door gebedsgenezing) wees dan verstandig. Aanvaard de behandeling ten volle, maar laat om ook stoffelijk verantwoord te zijn uw toestand regelmatig controleren door een bevoegd en deskundig medicus.

Nog iets: Velen van u realiseren zich niet, dat het geestelijk of paranormaal genezen van vele kwalen in feite veel meer kracht en energie kost zowel van de genezer als van uzelf dan het innemen van een pilletje. Loop niet voor kleinigheden naar de magnetiseur.

En wat de rest betreft: probeer ook uzelf eens een klein beetje te beheersen, want heel vaak kunt u de hoofdpijn, die u zo kwelt, zelf genezen door voldoende zelfbeheersing en een beetje frisse lucht, door te zorgen voor een geregelde ontlasting. Dan is het niet nodig om daarvoor regelmatig een genezer aan huis te hebben. U kunt zelf zeer veel bijdragen tot uw goede gezondheidstoestand. Doe dat in de eerste plaats. Maak gebruik van de eenvoudige geneeswijzen en pas als die geen resultaat hebben, doe een beroep op het paranormale. En als u dit doet, onttrek u dan niet aan controle!

Ik geloof, dat ik daarmee mijn standpunt voldoende duidelijk heb gemaakt en dat ik u - zij het zeer summier - een inzicht heb gegeven in al datgene, wat met die paranormale genezingen zo kan samenhangen.

DISCUSSIE

Vraag: Een bepaalde uitspraak is me niet duidelijk. Het hield in, dat het geloof aan genezing door de onderbewuste begeerte naar genezing werd teniet gedaan.

Antwoord: Dat is een kwestie van verkeerde interpretatie. Hetgeen ik heb getracht te betogen is dit: Dat het verstandelijk vermogen van een bepaalde geneeswijze (b.v. het magnetisme) wordt teniet gedaan door de werking van de verstandelijke tegenstand. Door de onderbewuste hoop, de enorme begeerte naar genezing kan een aanvaarding van de geneeswijze tot stand komen.

Vraag: Waar ligt de scheidingslijn tussen paranormaal en normaal? Noemen we niet vaak paranormaal iets, dat niet bekend is, maar overigens volkomen normaal en natuurlijk is?

Antwoord: Ja, daar ben ik het volledig mee eens. Paranormaal, occult, zijn omschrijvingen die de mens gebruikt om datgene, wat hem duister is, wat niet past in zijn nu gangbare redelijkheid en logica en dat toch resultaten geeft te placeren. Het is dus een term, die alleen maar klasserend is t.a.v. het menselijk bewustzijn en zeker niet bepalend voor de feitelijk werkzame krachten en eigenschappen, welke met die betiteling worden aangeduid.

Ik zou het zo willen stellen: Er is niets in hemel of op aarde dat niet natuurlijk is, want alles vloeit voort uit de aard van de kosmos, de aard van al hetgeen erin bestaat en natuurlijk ook uit de geaardheid van de mens. Het verschuiven van het aspect buiten de mens, buiten zijn wereld en logica - meestal voortkomende uit een gebrek aan ervaring of kennis - klasseert de dingen dan weliswaar als zijnde goddelijk, als een mirakel of als niet normaal (paranormaal), maar dat betekent dus helemaal niet dat wat er zich afspeelt, in feite niet natuurlijk zou zijn. Het is misschien wel eens goed om daarop de nadruk te leggen.

Als wij b.v. spreken over wichelroede lopen, dan zegt men: Dat is een paranormaal verschijnsel. Waarom? Omdat men er nog steeds niet precies achter is hoe het nu komt, dat bij bepaalde personen die roede gaat bewegen; en waarom de ene persoon wel kan werken met een bepaalde soort roede en de ander niet. Men kan er ook nog niet precies achter komen hoe het komt, dat b.v. de z.g. koperen roede voor vele mensen - vooral als ze werken om metalen (gasbuizen e.d.) op te sporen - veel grotere resultaten geeft dan b.v. een wilgenroede, een hazelaarroede of een ijzeren roede. Ze weten het eenvoudig niet. Laten we het antwoord dus heel kort maken en zeggen: Al datgene, waarvan we niet weten hoe het in elkaar zit, dat noemen we paranormaal. Als we eigenwijs en erg trots zijn op onze kennis en ons begrip, zullen we het verwerpen, vaak tegen de feiten in; we verklaren de zaak weg. En als we het wel aanvaarden, dan zoeken we daarvoor een oorzaak en gaan we het rationaliseren tot een ingrijpen van goden, demonen, duivels e.d.

Vraag: Kunt u ons zeggen wat de kracht is die de pendel doet werken?

Antwoord: Een pendel, normaal gehanteerd, wordt in beweging gebracht door onbewuste bewegingen van de pendelaar. Als zodanig kunnen we dus zeggen, dat de pendel in feite dient als een instrument, waarmee de pendelaar zijn onderbewuste en ook bovenbewuste, uit het totaal der mensheid genomen impressies, die hij niet redelijk kan beseffen of weergeven, tot uitdrukking brengt. Zo beantwoordt hij zelfbepaalde vragen aan de hand van een wel in het "ik" aanwezige maar niet bereikbare kennis. Dan is er een tweede methode van pendelen; en dat is met een aan een vast punt opgehangen pendel, meestal een standaard. Soms wordt ze ook eenvoudig aan het plafond opgehangen. In zo'n geval zult u opmerken, dat de pendelaar zich over het algemeen bevindt of zijn handen houdt, op een afstand van ongeveer 35 tot 40 cm van de pendel zelf. Hier wordt de beweging overgebracht door het fluctueren van de eigen uitstraling. Daaronder kan worden geklasseerd de warmte-uitstraling en de plasmaitstraling (ectoplasma), waardoor de beweging, die eveneens een weergave is van hetgeen onbewust in de mens aanwezig is, wordt overgedragen op een pendel, die meestal uit een bepaalde soort messing is vervaardigd.

Vraag: Op welke hoogte hangt de pendel dan?

Antwoord: De pendel hangt over het algemeen op een afstand van 3 tot 5 cm boven het object, waarmee men wil pendelen. Dit kan worden verminderd. Bij het pendelen boven b.v. een landkaart geeft men er de voorkeur aan de afstand van de rechthoekig neerhangende pendel tot de kaart niet groter te maken dan ongeveer ½ cm, omdat hierdoor de afleesbaarheid groter wordt.

Vraag: En als je bij een patiënt wilt pendelen wat voor ziekte of eventuele gebreken hij heeft, hoever moet de pendel zich dan bevinden?

Antwoord: Als u het bij de patiënt zelf zou willen doen, dan is het niet de prettigste en meest juiste methode, want dan doet men zich daar onzuiverheden voor. U zou het dan moeten doen op een afstand van ongeveer 30 cm van het hoofd. Doet u het boven het lichaam, dan kunt u over het algemeen volstaan, buiten de extremiteiten als handen en voeten, met een afstand van ongeveer 50 cm.

Vraag: De pendel is toch alleen maar een middel tot het stellen van een diagnose of het beantwoorden van een vraag, maar het is toch geen geneeswijze?

Antwoord: Neen. Het is op zichzelf absoluut en nadrukkelijk geen geneeswijze, dat zal u ook duidelijk zijn. Wat zou die pendel moeten doen?

Reactie: De pendel en de wichelroede beide wijzen de plek aan waar iets mankeert.

Antwoord: Even een correctie. Beide wijzen niet aan waar iets mankeert, zij wijzen het bestaan van een afwijking t.o.v. de omgeving aan; en wel altijd een afwijking, waarop de wichelroedeloper of pendelaar zelf is ingesteld. We weten, dat een wichelroedeloper en ook een pendelaar voor bepaalde objecten of aspecten absoluut ongevoelig is. Als hij dus een diagnose probeert te stellen, dan is het heel goed mogelijk, dat hij op bepaalde kwalen absoluut niet reageert, eenvoudig omdat hij er zelf op de een of andere manier ongevoelig voor is. Het is een kwestie van de eigen gevoeligheid, die bepalend is.

Vraag: Als iemand pendelt om een antwoord op een vraag te krijgen, is er dan niet dikwijls een groot gevaar, dat zijn liefste wensen de pendel zouden doen uitslaan in de richting, die hij graag zou willen?

Antwoord: Ja. Indien u de voorgaande antwoorden beschouwt, wordt dat vanzelf wel duidelijk. Ik heb u immers gezegd, dat de pendel in feite niet het werk is van de een of andere geest, zoals men wel denkt, maar dat het de uitdrukking is van hetgeen er in het onderbewustzijn leeft. Als er dus in uw onderbewustzijn een heel sterke wens leeft (u bent dus persoonlijk bij de zaak betrokken), dan is de kans zelfs heel erg groot dat u het begeerde antwoord geeft en dat dat helemaal niet de feitelijke kennis tot uitdrukking brengt. Dat vloeit voort uit het feit, dat het een uitdrukking is van waarden, die in het onderbewustzijn bestaan.

Vraag: Dan is het toch wel onbetrouwbaar?

Antwoord: Daarop heb ik dan ook wel de nadruk gelegd. Het gaat mij niet erom te zeggen, dat die dingen absoluut onbetrouwbaar zijn. Ik wil echter opmerken, dat ze minder betrouwbaar worden naarmate degene, die pendelt of loopt, nauwer bij de uitslag betrokken is. Dan wil ik misschien nog een uitzondering maken voor het zoeken naar water of vloeistoffen, waarbij de reactie niet zo buitengewoon sterk is te beïnvloeden. Maar bij het zoeken naar mineralen blijkt dit al heel sterk op te treden. Naarmate men dus zelf meer winst of meer bevrediging verwacht, is men geneigd voor zichzelf een uitslag te suggereren en ook waar te maken, zonder dat er enige reden van buitenaf voor bestaat.

Ik heb, geloof ik en ik mag het nog wel even herhalen, de nadruk erop gelegd dat wij alle paranormale geneeswijzen (ook t.a.v. diagnostiek e.d.) niet mogen verwerpen, omdat er heel dikwijls zeer bruikbare en juiste gegevens uit voortkomen. Maar mag ik u er ook aan herinneren, dat ik hier onmiddellijk de waarschuwing heb laten volgen, dat men dit nimmer als alléén bepalend of beslissend kan beschouwen. Dat is een heel belangrijk punt. De controleerbaarheid en de mogelijkheid van het gestelde zijn van zeer groot belang; die moeten eerst materieel a.h.w. worden vastgesteld.

Gaat het om water, dan is het eenvoudig, men boort of men graaft. Maar gaat het om een kwaal, dan heeft men meestal niet de kennis om na te gaan, of die kwaal wel mogelijk is, of zij

misschien als een secundaire oorzaak achter de oorspronkelijke symptomen een rol kan spelen. En dan hebben we een medicus nodig (in vele gevallen zou men daarvoor het best een internist kunnen gebruiken), die nagaat of hetgeen gesteld is, mogelijk is. En dan blijkt, verbluffend heel vaak, dat pendelaars en andere mensen, die op paranormale wijze een soort diagnose stellen, wel niet de juiste omschrijvingen gebruiken, maar dat zij zeer sterk vaak de aandacht vestigen op ziekteprocessen, die secundair zijn en door andere primaire symptomen krachtig worden overheerst. Gaat men dan aan de secundaire ziekte ook werken, dan blijken ineens de primaire symptomen aanmerkelijk te verminderen en de behandelbaarheid van de ziekte wordt groter. Dit is hier een van de eigenaardige verschijnselen. Men heeft dus een deskundige nodig om te constateren: is het mogelijk; en om na te gaan, zou het kunnen. Als men die niet heeft, dan moet men zeggen: Het is niet volledig betrouwbaar. Men kan zich er niet helemaal en zonder meer aan overgeven.

Vraag: Genezen op afstand. U heeft o.a. geesten, demonen e.d. genoemd. Zou u iets kunnen zeggen over de mogelijkheid van het bouwen van een fantasiebeeld, een soort gestalte, die als dienaar wordt uitgezonden, geladen met een bepaalde potentie door de denker. Geldt dat alleen voor psychische of ook voor fysieke kwalen?

Antwoord: Dat kan tot op zekere hoogte ook voor fysieke kwalen gelden. Ik moet de achtergrond ervan belichten, anders begrijpen de anderen er misschien geen Jota van.

Wij moeten ons voorstellen, dat een gedachte in zichzelf een kracht is, die buiten het lichaam waarneembaar is; dat deze kracht verder op fijne of astrale materie invloed kan uitoefenen en t.a.v. die materie als een soort matrix kan fungeren, waardoor de gedachte zichzelf a.h.w. gestalte geeft. Een geconcentreerde gedachte zou in staat zijn een vorm te bouwen, die niet bij het wegvallen van de gedachte onmiddellijk wordt vernietigd. Er is een zekere restenergie over, die de vorm in stand houdt. Indien ik dat doe, dan moeten we er verder rekening mee houden, dat de verhoudingen die ik opbouw de eigenschappen bepalen en dat de gedachte dus ook de eigenschappen bepaalt van de opgebouwde figuur. Dit is overigens een vereenvoudigde en gemoderniseerde afleiding van de in Tibet zeer bekende geesteswetenschappen, die in bepaalde magische kloosters werden geleerd. Dit is concreet. Het is dus niet alleen maar imaginair. Je zou zelfs zover kunnen gaan te zeggen: Er komt een ogenblik, waarop alleen het fantastische nog waar is, omdat al wat als waar wordt erkend in zijn onvolledigheid in feite onwaar is. Maar goed, dat is filosofie.

Wanneer u nu een kracht in een dergelijke gestalte legt, dan is dat niet alleen maar een psychische kracht (een gedachte, die een evenwicht of een suggestie kan geven), het is ook een deel van uw eigen levenskracht, uw eigen energie, die u a.h.w. investeert in de gestalte, die u bouwt. Wanneer de gestalte die energie, die levenskracht, ontladend op een andere persoon, zal de gestalte daardoor aan kracht en misschien aan samenhang of bestaan kunnen inboeten. De kracht echter wordt aan de ander overgegeven en is in feite ongeveer even reëel als wat de magnetiseur onmiddellijk aan zijn patiënt kan overdragen.

Vraag: En kan een dergelijke figuur telkens opnieuw worden geladen?

Antwoord: Als ze niet te gronde is gegaan, ja. Een gedachtebeeld, dat op zo'n wijze astrale vorm heeft gekregen, zal een grote houdbaarheid en daarmee een grotere bruikbaarheid verkrijgen naarmate het meermalen wordt gebruikt, omdat altijd een deel van de gegeven energie tevens de bevestiging betekent van de samenhang van de vorm in het astraal gebied. U kunt zo'n gestalte dus gebruiken als een voertuig, waarin u voortdurend krachten doet overbrengen. "Laden" acht ik hier niet de juiste uitdrukking. U kunt dus uw eigen energie daarop richten en een bevel of een intentie. Dan is de mogelijkheid wel zeer groot, indien u zelf sterk genoeg bent, dat u op deze wijze vorm, intentie en de gegeven kracht precies daarheen kunt dirigeren waar u ze hebben wilt. Dat heeft dan weer te maken met het feit, dat in een geestelijke wereld (u kunt ook zeggen: in een andere dimensionale constructie, daar komt het eigenlijk op neer) de hier geldende afstand wordt herleid tot een plaatsgelijkheid, waarbij aandacht en dus niet afstand bepalend is voor waarneming of contact.

Vraag: Zou u ook iets kunnen zeggen over de betrekking, die er bestaat tussen een voorwerp (een kledingstuk b.v.) dat aan een patiënt toebehoort met enkele druppels bloed of iets dergelijks erop en degene, die de diagnose moet stellen?

Antwoord: U zou dus een beschrijving willen hebben van de eigenschappen van de inductor? Daarvoor is bruikbaar iets, waarin zich lichaamsvochten (ook verbruikte lichaamsvochten, transpiratie e.d.) bevinden; b.v. een kledingstuk, dat een langere tijd is gedragen. Verder kan daarvoor dienen elk voorwerp van edel metaal dat een langere tijd gedragen is. Daarnaast kunnen we nagel- en haarafknipsels of bloed ook daarvoor gebruiken. Dat is toe te schrijven aan het feit: degene, die constateert en een diagnose stelt, bevindt zich - geestelijk gezien - in dezelfde relatie als die figuur, waarover we daareven spraken. De richting van de aandacht kan een contact betekenen, maar het is noodzakelijk, dat die aandacht juist is gericht.

De inductor nu draagt in zich een weergave, een flauwe afspiegeling van de persoonlijkheidseigenschappen van de betreffende persoon. Die is a.h.w. de foto, waarmee we iemand kunnen herkennen op het perron. Zij is het beeld, waardoor het mogelijk wordt het "ik" in een zekere harmonie, een zeker verband te plaatsen tot de ander. Naarmate het inductievermogen groter is, is de mogelijkheid van een zich geheel in de andere persoonlijkheid invoelen eveneens groter. Wij moeten dit niet direct zien als een inductor voor b.v. telepathie, dat is niet waar; maar het is een toegang tot het totaal van wat men de uitstraling van een patiënt of van een andere persoonlijkheid zou kunnen noemen. Er ontstaan aan de hand van de daarin aanwezige waarden reacties en interpretaties in degene, die de diagnose geeft of haar probeert af te lezen.

Het zijn zijn persoonlijke beelden. Het is dus nooit een werkelijkheidsweergave, maar - aangezien de reactie van de meeste mensen t.a.v. een groot aantal punten ongeveer gelijkwaardig is - zal een redelijke interpretatie van de persoon op wie men zich via de inductor richt mogelijk worden.

Het blijft altijd een door de persoonlijkheid van de aflezer bepaalde verklaring, begrijp dat goed. Maar het grote aantal parallelle reacties in de doorsnee mens geeft aan een dergelijk aflezen - mits het juist gebeurt - een redelijk grote betrouwbaarheid, die niet alleen beperkt is tot misschien het constateren van een kwaal of het zenden van genezende krachten (wat ook op die manier kan gebeuren), maar het gaat zelfs zover dat het verleden (wat eigenlijk in het heden altijd helemaal vervat is) voor een deel afleesbaar wordt; zeker t.a.v. punten, die grote emoties hebben gewekt bij de persoon die afleest; en dat toekomstige gebeurtenissen en ontwikkelingen, voor zover die door de persoon zelf vaag zijn aanvoeld maar meestal niet gerealiseerd, eveneens kunnen worden weergegeven. Gaat men verder dan dit, dan krijgen we de eigen conclusies van de persoon, die afleest.

Vraag: Hoe verklaart u het aflezen van het verleden van een persoon uit edel metaal, dat vroeger door die persoon werd gedragen?

Antwoord: Dat is heel eenvoudig: omdat die persoon het vroeger heeft gedragen en dientengevolge een afstemming op die andere persoon ook nog mogelijk is. Degene, die dus de sterkste indrukken in dat metaal heeft achtergelaten (laten we aannemen dat het door 20 handen is gegaan), die zal dus degene zijn (als het wordt afgelezen), die zich a.h.w. het eerst opdringt met zijn ervaringen, zodat over het algemeen de eerste beelden stammen van de drager dit ogenblik, om dat dan meestal van een kort geleden fysiek contact sprake is geweest en daarna van degenen in het verleden, die de sterkste indrukken hebben achtergelaten. Dat wordt dan laag voor laag afgetast, totdat men aan een kern komt en zegt: Hier heb ik niets meer. Iemand, die goed afleest, kan u b.v. van een edelsteen vertellen, hoeveel malen hij gezet is geweest, wat voor personen hem gedragen hebben. En waarschijnlijk kunnen ze ook zeggen: Hij komt uit deze of gene vindplaats.

Reactie: De sprong tussen de stof als zodanig en het geestelijk aflezen, die is toch buitengewoon groot en niet direct te aanvaarden en te begrijpen. Bijv.: Iemand schrijft een briefje. De helderziende leest af onder welke omstandigheden dat briefje ontstond.

Antwoord: Dat is weer begrijpelijk, indien u zich realiseert dat het proces "schrijven" het proces "denken" (een vaak geconcentreerd denken) pleegt in te houden. Dat betekent dus, dat in het schrift en in de beïnvloeding die het papier ondergaat niet alleen de geschreven boodschap wordt gelegd, maar ook de totale achtergrond, de momentopname a.h.w. van de achtergrond van de persoon op het ogenblik van schrijven. Daardoor ontstaat er een afleesbaarheid van het briefje zelf, die veel verder gaat dan de boodschap, die in woorden aanwezig is. Men kan dat ook vinden bij grafologie. Dan kunnen we karaktereigenschappen en

stemmingen gaan aflezen, maar daarnaast kunnen we ook zien, of die persoon dat welwillend of niet-welwillend heeft geschreven. Kortom, er bouwt zich een beeld van die persoon op.

Nu vindt u die sprong zo enorm groot. Maar komt dat eigenlijk niet voort uit een verkeerd concept? De doorsnee mens denkt dat zijn stoffelijke wereld een realiteit is. Ik ben zo vrij dit te ontkennen en wel op de volgende gronden:

De mens ziet, hoort, beleeft nog geen 100e deel van dat, wat er waarlijk rond hem bestaat. Het beeld, dat hij zich maakt van de werkelijkheid, is dus geen feitelijk bestaand beeld. Het is een zodanig uit delen samengestelde voorstelling, dat het aanvaardbaar is, maar het geeft nooit de werkelijke toestand en verhoudingen weer. Anders gezegd: Uw werkelijkheid is geen concreet concept. Het is in de eerste plaats een mentaal concept. In dat mentale concept zullen alle mentale waarden als concrete waarden kunnen fungeren, ook als ze van buitenaf worden geïnduceerd. Daar krijgt u de sprong, die u zult moeten nemen. U moet afstappen van het denkbeeld, dat de materiële werkelijkheid, zoals u die ziet (er is wel een materiële werkelijkheid), maar zoals u die ziet en beleeft eigenlijk ergens toch Maya blijft. Ze is even onwezenlijk als wat u ziet van een goocheltruc; er ontgaat u veel, dat eigenlijk essentieel is.

Alles, wat dus op ditzelfde niveau van de achtergrond van dat gebeuren ligt, is voor u geestelijk en ook mentaal (maar niet mentaal-rationeel) direct bruikbaar; dat is voor u onmiddellijk deel van uw werkelijkheid. Aangezien echter uw mentaliteit als mens een rationalisatie van gegevens vraagt, wist u elke ontvangen indruk uit, indien ze niet strookt met de feiten, althans de feiten, zoals u ze meent te zien. En dit betekent, dat de doorsnee mens meer dan de helft van zijn leven bezig is impulsieve en vaak zeer juiste constatering te vervangen door beredeneerde, maar in feite minder juiste constatering. Als u daarvan uitgaat, zult u zien dat die sprong helemaal niet zo groot is.

Uw wereld is in feite een fantasiewereld. Een fantasiewereld, die is afgeleid van een werkelijkheid, maar die te weinig daarvan bevat om ook maar enig beeld van de realiteit concreet kenbaar te maken. Dat is uw habitus, uw geweten. Uw hele reactie, uw bestaan, is ingesteld op deze mentale werkingen; en die worden dan weer gedragen door het psychisch geheel, dat veel verder gaat dan het beschikbaar mentaal vermogen. Elke invloed, die daarin een rol speelt, kan in uw werkelijkheid worden geïnduceerd, indien u haar als zodanig wilt aanvaarden. Dit houdt dus in dat degene, die zo'n inductor afleest, in feite alleen maar de regulator dichtdraait, die u altijd gebruikt: n.l. de rede. Hij spreekt dus impulsief en gaat dan pas beredeneren; terwijl u normalerwijze bij uw waarneming eerst innerlijk beredeneert en dan pas het resultaat tot uiting brengt. Daarin zit het grote verschil. Dat houdt dus ook in, als u me toestaat dit op te merken, dat dit aflezen voor iedereen mogelijk is, die in staat is terug te vallen op een totaal impulsieve en niet-redelijk geredigeerde weergave van indrukken.

Vraag: Maar de mensen,, die in staat zijn dit af te lezen, zijn toch wel buitengewoon zeldzaam?

Antwoord: Ze zijn niet zo zeldzaam. Als het gaat om het goed aflezen van een inductor, mogen we aannemen dat gemiddeld 70 a 80 % van de mensen een voldoende gevoeligheid heeft. Het overgebleven percentage heeft een zodanig vast wereldbeeld, dat het onmogelijk is met een impuls daar nog doorheen te komen; het moet eerst worden aangepast. Maar laten we zeggen 60 tot 70 %. Die 60 a 70 % mensen hebben echter voor een heel groot gedeelte eigen belangen, voorstellingen waarmee hun persoonlijkheidsbelang, hun behoud van eigen waardigheid, hun verdediging van wat zij zien als het juiste misschien ook gemeoid zijn; en op grond daarvan weigeren zij die impulsen. Hier is een gevoel van zelfbehoud dat niet wordt uitgeschakeld en dat het onaanvaardbare a.h.w. terugwerpt. En onder dat onaanvaardbare behoort nu eenmaal voor de meeste mensen het feit, dat je zonder nadenken en zonder je ermee bezig te houden, eenvoudig door een voorwerp vast te houden, zo'n aantal impulsen eruit zou kunnen halen.

De mensen, die daartoe komen, die dus die impulsiviteit en gevoeligheid gebruiken, zijn meestal mensen, die ofwel uitermate onevenwichtig zijn waardoor een absolute onverschilligheid ontstaat dat de uiting belangrijker is dan het zijn, dan wel die een enorme shock hebben gehad - geestelijk of lichamelijk - waardoor de samenhang in hun normale denken tijdelijk of blijvend verstoord is; en dan nog de mensen, die op de een of andere wijze zo onverschillig zijn geworden tegenover wat ze werkelijkheid noemen en die eigenlijk voor

een groot gedeelte in een droomwereld leven, dat ze elke impuls - onverschillig welke - eigenlijk als normaal gaan zien en er dus ook geen weerstand meer tegen hebben. Dat zijn eigenlijk de typen, die dat op aarde normaal doen. Daarvan blijkt dan een groot gedeelte ook weer niet voldoende interesse te kunnen opbrengen of voldoende evenwichtigheid om tot een exploitatie van die gave over te gaan. Dan blijft er dus inderdaad een betrekkelijk klein percentage over. Nu is dat niet eens een percentage. Dat 19 zal zijn, een bruikbare begaafdheid: 1 op de 6-7000.

Vraag: Mag ik op dat laatste nog even ingaan? Er is enige jaren geleden een boek verschenen van 2 Engelse onderzoekers: "De werelden achter het atoom". Die mensen hadden blijkbaar een buitengewone gevoeligheid voor dergelijke inductoren. Ze hadden een heel mechaniek samengesteld en bereikten de verrassendste resultaten, niet alleen wat betreft ziekten, maar ze konden in Engeland zelfs constateren waar ergens bij de Perzische Golf water was. Deze proeven trokken ook de aandacht van geleerden. Deze heren kwamen de proeven herhalen. Maar nu was het het vreemde, dat als deze heren de proeven deden, er geen één slaagde en als de betrokken persoon het deed dan slaagden ze wel. Nu heeft Einstein gezegd, dat de scheiding tussen subject en object ook niet meer vol te houden is. Was dat hier het geval?

Antwoord: Laat mij het zo zeggen. Er zijn vele z.g. occulte mogelijkheden, die in strijd zijn met de feitelijke belangen van de mensen op aarde. Iemand kan in zijn denken volledig voor alles openstaan, maar gelijktijdig de aantasting van zijn waardigheid, zijn kunde of zijn eigen belangrijkheid zien in het bestaan van een bepaald occult verschijnsel. Als hij dan in zijn openheid gaat proberen toch dat te bewijzen, maakt hij het zichzelf onmogelijk. De schijn van objectiviteit wordt door de subjectieve belangen, die niet in het onderbewustzijn onderdrukt kunnen worden, maar wel in het bewust redelijk vermogen, dus onmiddellijk verworpen. De mens is een hele complexe machine, vooral het menselijk denken.

Vraag: Mag ik nog iets over het pendelen vragen? Twee mensen besloten op reis te gaan in februari verleden jaar. De reis zou zijn half september. De een was iemand, die kan pendelen en die pendelde voor zichzelf de reis. Zou die doorgaan? "Neen," zei de pendel. Dat heeft die persoon doorgezet tot 14 dagen voor de reis. Toen schreef het reisbureau: De reis gaat niet door; er is geen belangstelling voor. Hoe verklaart u dat?

Antwoord: Zeer waarschijnlijk een precognitie, dus een onderbewust weten, dat die reis niet zou doorgaan. Want de mens trekt heel wat meer conclusies dan hij zelf beseft uit feiten; maar feiten, die ook niet worden beseft.

Reactie: De vreugde over de reis was er de hele zomer.

Antwoord: Dat heeft niets met die vreugde te maken. Neemt u me niet kwalijk, als ik laarzen mooi vind, dan betekent dat nog niet, dat ze niet zullen knellen. En als ik nu alleen maar naar die laarzen kijk, blijf ik ze mooi vinden. Maar onderbewust weet ik, dat ze eigenlijk voor mijn leest te smal zijn en daardoor heb ik steeds iets, wat me tegenhoudt om ze te kopen. Dan komt er een ogenblik dat ik zeg: Nu ga ik ze kopen. En dan denk ik, dat ik dat doe, omdat ik eindelijk een besluit heb genomen. Neen. In feite heb ik geconstateerd, dat ze weg zijn. Misschien dat u nu begrijpt wat ik daarmee bedoel.

Vraag: Het verkopen van een wrat, hoe zit dat in elkaar?

Antwoord: Doodeenvoudig: Kijk eens, een wrat kan een uiting zijn van een lichamelijke ziekte of een onevenwichtigheid, maar in heel veel gevallen is zij een uiting van zenuwachtigheid. Wij vinden het ontstaan van wratten b.v. bij personen in het begin der adolescentie. Wanneer nu die zenuwspanning bestaat, dan kunnen we door een suggestie die spanning ongedaan maken en daardoor ook het verschijnsel. Als ik nu die wrat koop, dan geef ik er iets voor om dus de verdwijning van het verschijnsel reëel te maken.

Ja, nu ik het u heb uitgelegd, gaat het misschien niet meer bij u, want het is een sterk suggestief proces. Maar doordat ik de wrat koop, heb ik a.h.w. tegen de ander gezegd: "Dat is niet meer van jou". En als het niet meer van mij is, reageert hij en moet de spanning, die erbij hoort ook niet meer bestaan. Die kan wel ergens anders bestaan, maar hier niet meer. En we zien dan, dat de wrat voor een groot deel weer door het weefsel wordt geabsorbeerd. Ze

verdwijnt na enige dagen. Vreemd? Heel natuurlijk, als u begrijpt hoe sterk de indruk is, die het onderbewuste van de mens heeft op het geheel van zijn lichamelijke processen

SLOTWOORD

Nu vrienden, ik kan zeggen, dat er een paar interessante en belangrijke punten naar voren zijn gekomen in deze vraagstelling, al hebben ze niet alle direct betrekking gehad op de paranormale geneeskunde. Nu ga ik nog een paar dingen zeggen, die wel daarop betrekken hebben.

We moeten ons goed realiseren, dat het totaal van alle levensprocessen mede wordt bepaald door de gedachte; en dat de gedachte in staat is om bepaalde moleculair-structuren te wijzigen. Degenen, die dit niet geloven, moeten maar eens gaan praten over de eigenaardige reacties, die kunnen ontstaan in de z.g. prenatale periode, zelfs terwijl het framboosje eigenlijk nog ternauwernood ontwikkeld is. Hier blijkt, dat er inderdaad op de kleinste delen der materie een invloed kan worden uitgeoefend door de gedachte.

Als ik wil genezen of als ik wil werken met bepaalde krachten om iemand te helpen, dan kan ik redeneren: Indien ik gebruik maak van een voldoende geestelijke kracht en een duidelijk geestelijk beeld heb, dan is de nauwkeurigheid van dit beeld niet eens belangrijk. Belangrijk is slechts, dat ik het beeld kan delen met een ander op de een of andere manier. Of die ander dat onderbewust of bewust ondergaat, doet verder niet ter zake.

Indien wij een gemeenschappelijke oplossing kunnen aanvaarden, is het mogelijk die oplossing ook waar te maken. En dat impliceert: als ik te maken heb met b.v. woekeringen in het lichaam, dat ik dan altijd zal moeten uitgaan - of ik nu magnetiseer, gebedsgenezing toepas of iets anders - van het feit, dat elke cel, die tot haar oervorm revertteert (het is eigenlijk een reversie), kan worden herleid tot een normale cel, indien a. de energie voor onmiddellijke groei en was wegvalt (z.g. inkapseling) en b. ik met alle kracht tegen die cel zeg: Jij moet weer normaal tot deling overgaan. Jij moet dus komen tot een terugval van de buiten formaat groeiende cel. Daarnaast moet ik in dergelijke gevallen natuurlijk rekening houden met grondoorzaken.

Als ik b.v. iemand met een begin van kanker wil helpen, dan zal ik daarbij ook nog moeten denken aan het feit, dat ik een ruime oxygenatie van het bloed nodig heb. Maar voor al deze dingen geldt: als er maar een beeld voor bestaat dat we samen aannemen - of we dit nu God noemen, magnetisme, magie of demonen, dat doet niet ter zake - en waarin we gezamenlijk deze totale noodzakelijke actie kunnen onderbrengen, dan zal elke concentratie van gedachten, elke uitstraling van kracht, onmiddellijk inwerken op het bewustzijn van de mens en via dat bewustzijn op het totaal van zijn functies.

En dat betekent, dat inderdaad in het door mij genoemde geval de normaal rond het kankerweefsel plaatsvindende krachtonttrekking wordt stopgezet, doordat zich daar omheen een aantal cellen vormt, die buitengewoon krachtig zijn, maar die gelijktijdig een soort versteviging van de celwand ten gevolge heeft. Het is wel geen calcinatie, maar het ligt er heel dichtbij.

Verder betekent het, dat tijdens dit afbreken de aantasting van de woekerende cel door het onthouden van voeding en energie en tegelijkertijd door het voortdurend daarop afvuren van zenuwreacties die zeggen "delen" het aantal kankercellen afneemt.

Dat wil zeggen, dat onder deze omstandigheden, als je maar de tijd hebt, zelfs kanker absoluut te genezen is. Dat wil zeggen, dat een mens, die ergens een glandulaire onevenwichtigheid heeft, niet alleen van buitenaf met hormonen behandeld behoeft te worden. Dat wil zeggen, dat iemand, die weet dit die onevenwichtigheid bestaat en de daarbij behorende factoren (hij behoeft ze niet te kennen) voor zichzelf kan aanvoelen en visualiseren, kan zeggen: Hier een beetje meer, daar een beetje minder. Ik beperk daar beneden een functie. Dan blijkt het misschien wel een bijnierschorskwastie te zijn en misschien is het wel de schildklier, die te actief is. Die ben ik ook aan het afremmen. En daar heb ik een bepaalde

actie van de hypofyse. Die ga ik wel bevorderen. Ik heb daarvoor niet de volledige kennis nodig; die bezit het lichaam van mijn patiënt ook. Maar wat ik wel nodig heb, dat is een voorstelling die wij samen kunnen delen; iets, waarin ik kracht, suggestie, levenskracht kan overbrengen, zodat de ander dit alles kan absorberen.

Men denkt al te vaak, dat in de paranormale geneeskunde de nauwkeurige vaststellingen van de kwaal buitengewoon belangrijk is. In feite is zij dit niet. Zij is dit alleen, indien een samenwerking met de normale geneeskunde nodig is. Belangrijk is het aanvoelen van de kwaal, het vinden van een gemeenschappelijk beeld. Want elk lichaam weet in zichzelf waar onevenwichten of cysten of wat dan ook optreden. Dat lichaam kent en voelt zichzelf; het komt alleen niet in het bewustzijn, maar in het onderbewustzijn is het mede verwerkt. Denkt u maar aan wat ik u heb gezegd over de tempelslaap. Denkt u verder over al wat u daaromtrent ooit hebt gehoord. Het is misschien krankzinnig. Er wordt gezegd: Ik heb een slang in mijn lever. Dat is helemaal niet waar.

Die slang is maar een bééld. Als ik die slang ga voeren, dan voed ik in feite de functies, die de lever gezond moeten maken. Zo zit de zaak in elkaar.

Als u te maken hebt met kruidkunde en kruiden, dan is het natuurlijk heel belangrijk, dat u niet in de eerste plaats de patiënt gaat vergiftigen en hem er een probleem bijgeeft. Maar als van een kruidensamenstelling van 20 soorten er misschien 3 werkelijk actief zijn en de rest is komedie maar het is op de persoonlijkheid afgestemd, dan zal die persoonlijkheid uit die rest voldoende psychische kracht putten (zelfverzekerdheid) om met dat beetje hulp van die werkzame ingrediënten meer werk te doen dan met een geneesmiddel dat juister gedoseerd is. Het is de psychische achtergrond in elk ziekteproces en in elk denkproces van de mens, dat van het grootste belang is voor zijn genezing.

Als u zich ooit met deze vormen van genezing bezighoudt - hetzij dat u genezen wilt of genezen wilt worden - onthoudt u dan: Het gezamenlijke beeld, de gezamenlijke aanvaarding, de overgave a.h.w. aan een voorstelling, die voor beiden concreet is, is het meest belangrijke om elke overdracht van krachten, waar ze ook vandaan zullen moeten komen, mogelijk te maken. Het is het meest belangrijke om een juiste reactie te stimuleren in de patiënt. Dat betekent ook, dat u geen enkele kwaal hebt waar u via deze z.g. geestelijke of paranormale middelen niet iets tegen zou kunnen doen. Maar - en dat is heel belangrijk - er zijn bepaalde dingen waar het lichaam meer voor behoeft dan het bezit, waarvoor het lichaam een speciale voeding nodig heeft of een tijdelijke toevoeging van noodzakelijke stoffen.

Iemand, die een ernstige anemie heeft, kunt u wel suggereren dat er meer bloedlichaampjes moeten worden gevormd en - tenzij het merg is aangetast - zal dit ook wel gebeuren, maar is dat snel genoeg? Dan zult u toch een transfusie moeten toepassen. Het stoffelijke middel als de overbrugging. Het geestelijke middel, het z.g. paranormale middel om het vast te houden, het te bevestigen.

Er zijn zoveel dingen, waarmee de moderne wetenschap eigenlijk niet helemaal raad weet. Wanneer ik kijk naar de medische wetenschap in Nederland b.v. dan weet ik dat ze weinig voelt voor dingen als osteopathie. Men zegt: Het is allemaal te riskant. Maar het zijn methoden, die oud zijn. Want diezelfde behandeling, dat rekken van ledematen, het op zijn plaats drukken van wervels, het masseren van weefsels met bepaalde oliën was al in de tijd van Jan Pietersz. Coen een zeer bekende wetenschap van de Javanen. En het werkte goed. En als het goed werkt (en dat is het punt, waarop ik wil neerkomen, of het nu materieel is of geestelijk, of het helemaal begrijpelijk is of z.g. paranormaal), indien het resultaat heeft, dan moeten we het gebruiken.

Er is één ding wat de mensheid in deze wereld buitengewoon hard van node heeft. Meer dan de helft van de z.g. beschaafde wereld is ergens geestelijk ongezond. U bent onevenwichtig. Die onevenwichtigheid kunt u gemakkelijk herstellen. U kunt daartegen optreden. En daarvoor heeft u het magische, het paranormale nodig: een geloof in God of een amulet, een talisman, een geestelijke dokter of het vaderbeeld van een psychiater, het geeft niet wat maar u heeft iets nodig om terug te komen. En eigenlijk blijkt dat een denkbeeld te zijn, een overtuiging.

Ik meen, dat een groot gedeelte van de obsederende werkingen van deze moderne tijd, die voor zo velen een geestelijke en lichamelijke belasting betekenen, is weg te nemen, als men

uit de al te grote redelijkheid wilt terug grijpen naar het onbegrepene, het geheimzinnige, dat in dat onderbewuste van de mens, dat ergens in zijn geest, in zijn ziel misschien, zetelt; en dat van daaruit een aanpassing mogelijk maakt, die niet slechts betekent dat je weer mee kunt draven in de maatschappij, zoals zo veel z.g. genezingen in feite betekenen, maar die betekent dat je voor jezelf een passende verhouding tot je wereld vindt.

Ook dat zou ik zeker onder de paranormale geneeskunde willen rangschikken. Want heel veel van wat de psychologen doen, leggen ze wel met mooie woorden en mooie begrippen uit, maar niemand kan het nog bewijzen; ook geen Jung, ook geen Freud. Het zijn maar stellingen. Het zijn maar theorieën. Maar als je ermee werkt, gebeurt er iets, alleen het duurt zo onnoemelijk lang. Om een enkele werkelijk diepgewortelde obsessie weg te nemen: 500 uur op de coach van de een of andere psychiater, terwijl het met de enkele begripsoverdracht, met het magisch begrip, met een suggestie, met een gemeenschappelijk aanvaard beeld, waarin die obsessie zich kan oplossen, misschien in 2 weken kan worden gedaan.

U kunt uzelf misschien niet altijd genezen, omdat u uzelf niet voldoende vertrouwt. Maar u kunt een beroep doen op God, op de geest, op elke kracht. Dat beroep wordt voor u nog veel krachtiger en geldender, indien er een ander is die het mét u doet. Of hij met u bidt of dat hij u behandelt, voor u pendelt of met een wichelroede goochelt, is niet belangrijk. Als wij durven terugkeren uit een te grote redelijkheid in onze wetenschappelijke opvatting van de mens en het menselijk lichaam, als de mensen vooral dat durven doen, dan lijkt het mij mogelijk een groot gedeelte van de geestelijke afwijkingen, die in deze tijd hand over hand overal toeneemt, weg te werken. Want vergeet één ding niet: achter alles, wat u verstandelijk kent, wat u zo stoffelijk constateert, ligt altijd het niet-redelijke geheim van uw bestaan, uw verwachtingen, uw illusies, uw denkbeelden, uw dromen, die niets meer met de werkelijkheid te maken hebben. Dat is hetgeen u werkelijk regeert. Dat is hetgeen waaruit u de bevrijding kunt vinden voor zeer vele kwalen. Het is juist dit deel van het wezen, dat in alle paranormale geneeskunde zeer sterk de aandacht krijgt. Het is juist deze affiniteit voor het onbekende, die de werkzaamheid van het paranormale zo vaak groter maakt dan men redelijk zou durven denken, hopen of verwachten.

Mijn pleidooi is kort en goed niet alleen voor de paranormale geneeskunde. Ze is voor een terugkeer tot een mystieke innerlijke wereld, waardoor je een achtergrond krijgt, groter dan wat logisch en redelijk denken jou kan geven. Een achtergrond, waaruit je de krachten kunt putten, die de wereld je anders schijnt te ontnemen. Een achtergrond, waarin je de belangrijkheid, de zelfbevestiging en dus ook de bevestiging van je drang tot zelfhandhaving kunt vinden, die de wereld je weigert.

Mijn pleidooi is er een voor geestelijke zowel als lichamelijke gezondheid. En geestelijke gezondheid houdt in: de erkenning, dat menselijke logica tekort schiet; de erkenning, dat menselijke rede nooit een volledige omschrijving kan geven, de erkenning, dat het niet redelijke voor de mens een van de eerste levensbehoeften is en dat hij zonder dat niet waarlijk gelukkig, gezond en zeker ook niet geestelijk bewust zal kunnen bestaan.

Vrienden, daarmee heb ik kort nog even uw tijd gevraagd om een paar punten te noemen, die u niet naar voren bracht en die ik toch wel buitengewoon belangrijk vond.